

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Helena Ciepla (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa R. M. i M. M.

przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych w W.

Oddziałowi Terenowemu w P.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2008 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 stycznia 2008 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w P. odrzucił skargę kasacyjną pozwanej Agencji Nieruchomości Rolnych w W. Oddział Terenowy w P., jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia nieprzekraczającą kwoty określonej w art. 398² § 1 k.p.c. W motywach stwierdził, że pełnomocnik pozwanej oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia w apelacji na kwotę 30.000 (trzydziestu tysięcy) zł i w tej samej wysokości oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej.

W zażaleniu na to postanowienie pozwana Agencja zakwestionowała zasadność odrzucenia skargi, podnosząc, że sprawa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z

rzeczywistym stanem prawnym nie jest sprawą o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 k.p.c., w związku z czym skarga w takiej sprawie jest, jej zdaniem, dopuszczalna bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. Na poparcie powyższego stanowiska pozwana przytoczyła poglądy Sądu Najwyższego wyrażone w: postanowieniu z dnia 10 października 1997 r., II CZ 120/97; uchwale z dnia 21 października 1948 r., C 476/1948; wyrokach z dnia 03 marca 2008 r., IV CSK 113/06 i z dnia 19 lutego 2003 r., V CKN 1614/00.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skarżącej nie zasługuje na uwzględnienie.

Stanowisko Sądu Okręgowego o odrzuceniu skargi kasacyjnej nie może być skutecznie zwalczane, bowiem znajduje uzasadnienie w art. 398² § 1 k.p.c.

Powołane przez Agencję m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1997 r., II CZ 120/97, w którym stwierdzono, że sprawa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (art. 10 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca 1982 r.) nie jest sprawą o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 k.p.c., wydane zostało na podstawie stanu prawnego ukształtowanego ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. Nr 43, poz. 189). Ówczesny przepis art. 393 pkt 1 k.p.c. przewidywał niedopuszczalność kasacji m.in. „w sprawach o świadczenie majątkowe, w których wartość przedmiotu sporu jest niższa niż pięć tysięcy złotych”. Tymczasem art. 398² § 1 k.p.c. (w nawiązaniu do nieobowiązującego przepisu art. 392¹ k.p.c.) stanowi wyraźnie o „sprawach o prawa majątkowe”.

Zgodnie bowiem z treścią art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Uzależnienie dopuszczalności skargi kasacyjnej od wartości przedmiotu zaskarżenia wskazuje na to, że chodzi tu o takie kategorie spraw, w których można określić wartość przedmiotu sporu. Sprawa należy zatem do kategorii „spraw o prawa majątkowe”, jeżeli sformułowane w niej żądanie będzie miało charakter majątkowy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że sprawa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (art. 10 ust. 1 ustawy o

księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca 1982 r.) jest sprawą o prawa majątkowe w rozumieniu art. 398² § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 października 2002 r., II CZ 125/02 niepubl., z dnia 7 lutego 2003 r., III CZ 5/03, niepubl., z dnia 12 maja 2006 r., V CZ 27/06, niepubl., z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZ 85/06 niepubl. i z dnia 16 stycznia 2008 r., IV CZ 115/07, niepubl.). Stanowisko to podziela także Sąd Najwyższy w obecnym składzie.

Pozwana w skardze kasacyjnej oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 30.000 (trzydziestu tysięcy), zatem Sąd Okręgowy słusznie uznał ją za niedopuszczalną w świetle art. 398² § 1 k.p.c. i odrzucił.

Z tych przyczyn zażalenie jako bezzasadne oddalono (art. 394¹ § 3 oraz art. 398¹⁴ k.p.c.).